



НАРОДНА ПРОСВѢТА.

Д. Негенцовъ.

Грижа за училища.

Нѣкога знанията сж се предавали устно отъ човѣкъ на човѣкъ, отъ баща на синъ, отъ майка на дъщеря, отъ дѣди и баби на внуци. По нивата ли се случи, по гората, по пасбищата, при домашното ли огнище, дене или презъ дългитѣ зимни ноци, по-старитѣ сж учили по-младитѣ и сж имъ предавали всичко, което тѣ сж запомнили отъ своитѣ бащи или дѣди, или което тѣ сж научили и усвоили отъ личенъ опитъ.

Този е билъ първиятъ, най-лесенъ, най-удобенъ и най-възможенъ начинъ за предаване на всички знания, които човѣкъ е можелъ да съхрани въ своята паметъ презъ своя всѣкидневенъ животъ и които той е предавалъ отъ поколѣние на поколѣние.

Не става ли сжщото въ много

случаи и днесъ? Нима първитѣ знания при домашния животъ не сме придобили отъ поученията, разказитѣ, упжтванията, които ни сж дали нашитѣ бащи и майки, нашитѣ дѣди и баби? Покрай любимитѣ приказки, които ние сме слушали отъ дѣдо и баба, покрай пѣснитѣ, които отъ малки ни сж пѣли, покрай домашната работа, ние сме възприемали ограниченитѣ знания, които нашитѣ близки и по-възрастни сж притежавали и сж ни предавали.

Нѣма кѣтче въ нашата хубава родина, кждето детето да не е черпѣло първитѣ знания въ топлото бащино огнище отъ устнитѣ разкази и упжтвания, давани му отъ възрастнитѣ, баща и майка, дѣдо и баба, братя и сестри, съселяни и съграждани.

По тоя начинъ събранитѣ чо-